

Аматори в литературата

Седмица на талантите

Скъпи читатели,

Настоящото специално издание е посветено на един от най-светлите празници в българския календар – Деня на българската просвета и култура и на славянската писменост, 24 май. Този ден е не само повод да отдадем почит на светите братя Кирил и Методий, но и да отпразнуваме богатството на литературните постижения на децата от 3., „а“, 6., „б“ и 7., „б“ клас през изминалата година.

Честит празник на всички и нека светлината на знанието и културата винаги ни води напред!

От редактора

ПОДАТЕЛ

24 май

Идва дата най-специална –
24 май е тя,
толкоз светла, гениална –
за солунските двама братя тя отново ни събра.

Със своята скромност и добри сърца,
създават българската азбука.
С красивите извивки, с тонове звънливи
като ангелска е тя.

Няма друга на света държава.
С празник толкова специален, единствен, уникален.
Народ, празнуващ своята слава.
За буквите си толкоз благодарен.

Радостин Ангелов от 7. „Б“ клас

Събуди се, България!

Събуди се, България,

събуди се!

Не давай Румелия

да пее твойта надгробна

песен!

Не давай българският народ

да плаче, да стене.

Той не иска робство до живот

над тебе да пада, над тебе твоя

хомот!

Моля те, стани!

Славната история възвърни си ти!

И игото твое да спре,

да си щастлива кат дете,

Българийо, славна, велика,

свободата ти долита!

Микаела Софийска от 3. „а“ клас

Пролет иде!

Пролетта си дойде
със зеленото поле,
пъстрите цветя
и птичите ята!

Хубавица засмяна
със златна премяна
рисува по долини и висоти –
какви чудни висоти!

Полета, дървета, цветя –
безброй красиви цветни слънца,
а радостните деца
тичат вън за игра.

Пролетта си дойде
със зеленото поле,
пъстрите цветя
и птичите ята!

Яна Маринова от 6. „Б“ клас

Къдрушка

До мене момиченце в бяло,
гледа и мае се на свойто огледало.

Погледна ме с усмивка то
и около главата му – кълбо.

Питам я аз за къдриците безброй
и как изглеждат като порой.

А отговорът беше скромен –
родено било с къдричка,
а после станало игричка.

След годините безчет,
и то като сладкия мед,
нарекли го „Къдрушка“ –
с коса кат вихрушка,

дарено с нея,
ми казва: „Вече се гордея“!

Какво за вас е образованието?

Кое е най-важното, което трябва да научите?

Отговор на въпрос

Образованието за мен е много повече от това да ходим на училище и да пишем домашни работи. То е начин да разберем как работи светът и какво можем да направим, за да станем по-добри хора. Благодарение на него научаваме не само за нови неща, но и как да мислим, как да решаваме проблеми и как да се справяме с трудностите в живота.

За мен най-важното, на което образованието трябва да ни научи, е как да мислим сами. Често виждаме или чуваме различни неща – в интернет, в училище или от приятели, и не винаги знаем кое е вярно. Ако се научим да преценяваме и да търсим истината, ще можем да вземаме правилни решения. Това е важно, защото не винаги ще има кой да ни каже какво да правим.

Другото, което според мен е много важна, е да се научим да уважаваме хората. В училище сме заобиколени от много различни хора – с различни интереси, мнения и начин на живот. Образованието ни помага да разберем, че това не е лошо, а напротив – това е хубаво, защото можем да научим много един от друг. Ако сме добри и разбираме другите, ще можем да се справяме по-добре в живота и да живеем в мир с хората около нас.

Образованието също ни учи да бъдем упорити и да не се отказваме. Понякога задачите и уроците са трудни, но когато ги научим, се чувстваме горди от себе си. Това ни помага да вярваме, че можем да постигнем всичко, стига да се постараям. Тези уроци се полезни не само в училище, но и за всичко, което правим в бъдеще.

Също така мисля, че образованието никога не спира. Дори когато завършим училище, ние продължаваме да учим. Светът се променя бързо и ако не учим, няма да можем да се справяме с новите предизвикателства. Затова трябва винаги да сме любопитни и да искаме да знаем повече.

Образованието за мен е път към по-добрия живот. То не е само за оценки или да си намерим работа, а за това да бъдем по-добри, по-умни и по-готови да се справяме с каквото и да ни се случи. Най-важното е да се научим да мислим сами, да уважаваме другите и да не спираме да учим, защото това ще ни помогне да направим света по-хубаво място.

Клара Пекова от 6. „б“ клас

Балонче

Имах си балонче,
беше моето червено голямо бонбонче,
вятърът го хареса,
в небеса го понеса.

Гледах нагоре с надежда,
че ще имам поне още една
среща с моя балон,
само не трябваше да стига до Плутон.

Мечтата му беше да види
света с мен за един ден.
Радостта щеше да е голяма,
но няма нищо за това.

То ще полети над света,
ще червенее,
ще радва децата и
на зелена морава ще каже „Пук“ и сме дотук.

Микаела Софийска от 3. „а“ клас

Крумово време

О, Крумово време,
време с юнашко племе!
Ела тук, народа да стегнеш!
Ела тук, народа да будиш!

За пари да забравят,
да почнат да творят,
мислите си да променят.

О, Крумово време,
време с юнашко племе!
Направи ти добро –
от главите ни премахни всичко зло!

Крум Янков от 3. „а“ клас

Златна есен

*Златна есен тихо се прокрадва,
в шепота на вятъра звънят листа,
огнени килими днес се стелят,
под слънчевата ласка на нежността.*

*Дърветата се гушкат в злато светло,
в небето облаците плавно си текат,
на земята вече всичко е по-цветно
като картина от сънища рисуван свят.*

*Тихо пада жълтото листо последно,
все едно прощава се с лято, със мечта.
Есента е златна, тиха и безвредна –
но в душите ни запалва светлина.*

Румина Касабова от 6. „б“ клас

Легенда за Самодивските скали

Легенда

Един ловец се разхождал из тия високи планини. Той трябвало да убие някое животинче, че не бил хранил кучето си от седмица. Стрелял, но първия път не улучил. Втория път обаче убил една лисица и я занесъл в къщурката си.

Разбрал се с другарите си да се срещнат следобед в селската кръчма. Оставил лисицата и тръгнал. Срецнали се, хапнали, пийнали и ловецът решил да тръгва, че вече станало тъмно. По пътя из дивата гора той чул наблизко леко женско пеене. Приближил се до къщата си и с изненада разбрал, че песента идва от там. Стреснал се и преди да влезе, си извадил пушката за всеки случай.

Когато влязъл, що да види – една прекрасна, бяла като сняг, с къдрави руси кичури мома, която пеела, седнала на стола. Била облечена в бяла дълга рокля и гледала към поза замислено. Ловецът бил омаян. В главата си чул женски глас, който му казвал: „Погледни ме в очите! Погледни ме!“. Той не издържал. Погледнал красавицата в очите и в този миг ослепял, защото, когато животното умираше от човешка ръка, то се превръщало в самодива и преследвало човека, който му бил причинил това. Когато си свършило работата, то отивало при другите самодиви на Самодивските скали и оставали завинаги в тези гъсти и диви гори.

Стелла Стефанова от 6. „б“ клас

„Приятелят на всички е ничий приятел“

Аристотел

Есе

Приятел означава човек, с когото можеш да говориш, да споделяш, да се смееш и мечтаеш. Трудно се намират истински приятели в тези времена, но не е невъзможно. Не винаги, когато човек е мил, усмихнат и добър с теб, означава, че е приятел. Когато си приятел с много хора, имаш различно поведение към всеки. Никога приятелите ти не могат да бъдат еднакви. Всеки има различно поведение, навици, начин на говорене и ти, за да можеш да комуникираш с тях, се опитваш да придобиеш техните характеристики и по някакъв начин да приличаш на тях. Към различните хора си различен и затова се казва, че приятелят на всички е ничий приятел.

За мен не е необходимо да бъдеш като хората около нас, а да останем себе си и тези, които ни харесват като приятели, ще ни оценят такива, каквито сме.

Дарина Чулева от 6. „б“ клас

„Основата на всяка мъдрост е търпението“

Платон

Есе

Дали търпението е лош или добър навик днес?

Търпението е нещо, което трудно се постига и още по-трудно се балансира. Да си търпелив, донякъде се постига с времето, а може би най-вече – с опита. Нищо в този живот не идва даром и не си отива доброволно. Всичко е провокирано от нашите собствени действия или бездействия. Търпеливо да чакаме удачния момент, търпеливо да обичаме, търпеливо да страдаме и търпеливо да следваме целите си в живота.

Хората са странни същества, когато трябва да търпят. Границата между действие и бездействие така се слива и прелива, че в един момент целта ни изчезва и изтърваме нишката. Но с годините и възрастта ставаме все по-търпеливи, все по-мъдри.

Александър Соколов

от 6. „б“ клас

„Всекиму е присъщо да греши, но само глупавият упорства в грешката“

Аристотел

Есе

Да грешиш, е нещо човешко. А и когато сгрешиш, можеш да се поучиш от грешките, за да бъдеш по-успешен следващия път.

Грешките може да са различни – малки, които да не са чак толкова важни, и големи – такива, каквито са от особена важност. Хубаво е, когато сбъркаме, да приемем правилното и ако сме спорили с някого, да му се извиним.

Мисълта на Аристотел: „Всекиму е присъщо да греши, но само глупавият упорства в грешката“ е много вярна. Така е, защото това упорство, което понякога е инат, не е необходимо. Ако има доказателства, които са документирани и потвърдени, просто няма смисъл да спорим. В такива случаи тези събеседници не искат да изтъкнат собствените си грешки, а на другите, за да се подиграят с тях.

Има и случаи, когато някой си признава пораженията спокойно, а „глупакът“ в тази ситуация според Аристотел започва да говори на другия с много фрази. Например: „казах ти“, „видя ли, че съм прав“ и други такива.

Но има и една поговорка, която гласи: „Умният винаги отстъпва пред глупавия“. Затова този, който е доказал пред себе си истинността на своите аргументи и твърдения, спокойно може да остави другия да приеме своите грешки.

Важно е винаги, когато сбъркаме, да си приемем поражението и да си извадим поука от тях. Така следващия път ще сме по-успешни в начинанията ни и ще извличаме повече ползи от предишните ни опити. А ако все пак има такива хора, които упорстват, просто трябва да им докажем и да ги оставим, за да си направят изводите.

Яна Маринова от 6. „б“ клас

Спомен от Велико Търново

Пътенис

Обичам да пътувам и да посещавам красиви места и исторически забележителности. Големият български писател Алеко Константинов, който обичал да пътува, казва, че за да обикнеш родината, трябва да я опознаеш. По тази причина много се зарадвах на възможността да посетим със съучениците ми старите български столици.

Рано сутринта тръгнахме с автобус от София за Велико Търново. Пътуването беше дълго и леко отегчително, затова пък гледките през прозореца бяха разнообразни и красиви. Пролетта беше раззеленила всичко наоколо – редуваха се тъмните борови гори, светлозелените широколистни дървета, цъфнали фиданки и широки поляни, обсипани с прелестни цветя.

Най-накрая пристигнахме във Велико Търново. Градът е третата столица на България. Разположен е на четири хълма – Царевец, Трапезица, Момина крепост и Света гора. Ние посетихме хълма Царевец – до него стигнахме по каменен мост и през възстановената каменна порта. На южната крепостна стена гордо се извисяваше Балдуиновата кула – символ на победата на Калоян над латинците.

Голям интерес предизвика у мен патриаршеската катедрала „Свето Възнесение Господне“, изографисана от Теофан Сокеров. Но стенописите не са по християнския канон. Това се дължи на факта, че е храм-паметник и са използвани средствата на съвременното монументално изкуство.

Друг обект, който ме впечатли особено много, беше църквата „Свети четирийсет мъченици“, построена през Средновековието – нея е погребан цар Калоян. В храма се издига и легендарната каменна колона, чийто надпис е посветен на победата на цар Иван Асен Втори при Клокотница.

Когато вечерта пристигнахме в хотела, дълго се любувах на красивия залез. Небето беше оцветено в жълто-оранжеви цветове от лъчите на залязващото слънце.

На другия ден отидохме на една голяма зелена поляна, огряна от слънцето. Оттам пред очите ми се разкри прекрасната гледка на планината. Снегът вече се беше стопил и склоновете се открояваха върху ясното синьо небе, покрито с пухкави бели облаци.

На другия ден отпътувахме от Велико Търново, но то остави у мен прекрасни спомени с красивата си природа и величествените си храмове.

Благовест Гергов от 7. „а“ клас

**СВЕТЪЛ И БЛАГОСЛОВЕН
ПРАЗНИК!**

Редактор: Дияна Анастасова

Със съдействието на Теодора Дринкова